

QUÈ CERQUEU? CERQUEM JUNTS!

1.- Introducció personal:

La fidelitat al Josep Maria, el nostre compromís per sempre i l'estima incondicional pels Equips, que especialment ell em va transmetre, és el que em dóna el coratge d'expressar avui, aquestes vivències íntimes acumulades amb tants anys de pertinença i servei als EMD.

Ja fa uns quants anys, en un recés de l'equip, el nostre consiliari va encetar la reflexió amb unes paraules inesborrables: "Hem conegut el Crist i ja no ens en podem desfer!"

Ara amb el pas del temps i en mig dels combats de la vida, sovint hi afegim aquesta altra afirmació que és com un complement de la primera: "Érem molt joves quan vam conèixer els Equips, el seu funcionament, el camí que ens van mostrar per aprendre a cercar junts, i ens hi hem lligat per sempre!"

Aquests punts de reflexió que intentaré exposar estan plens de interrogants, de petites experiències, totes elles amb el desig de trobar sentit al missatge de Jesús, al matrimoni entre cristians, a com trobar nous camins per viure oberts a l'amor universal.

L'amor esponsal és un testimoni vivent de l'amor de Déu a la humanitat. Els nostre projecte de viure en parella per sempre ens va fem comprensible el que és estimar gratuïtament, comprendre i acceptar i ens va fent molt sensibles a les necessitats humanes. Comprenem que la vida és per viure-la, donar-la i compartir-la apassionadament. El cercar junts ens fa madurar. La intimitat amb Déu ens configura i es transforma en saviesa i penetració davant la vida i el món.

2.- El testimoni de l'Abbé Caffarel. Les arrels.

En els inicis de la vocació de l'Abbé Caffarel, sens dubte hi ha un trobament amb el Crist. Hi descobrim una trobada radical que orienta la seva vida, ja no podrà tornar enrere, es tracta d'una trobada irreversible. En aquest punt trobo el referent en aquelles conegudes paraules del profeta Joel (no estic segura de la cita): "M'heu seduït Senyor i m'he deixat seduir!"

- Què cerqueu? Cerquem junts!.... (Cerquem aprendre veure l'invisible, la presència de Déu en les situacions de cada dia...)
- A qui cerqueu?
- De qui provem d'ésser amics? (Sols no ho podem fer. Déu és relació i nosaltres som fets a la seva imatge)
- De qui estem més pendents a la vida? (Tenim prou capacitat de diferenciar les situacions)

3.- La realitat actual

L'observació de l'entorn global ens fa pensar que la gent va a la seva, no escolten, no ens necessiten. Estan envoltats d'autosuficiència i d'individualisme, tot està resolt. Però quan el ritme del viure s'estronca, quan es presenten obstacles, ens trobem davant de l'absurd. Però si universalitzem més d'esguard ens adonem que ni ha moltes necessitats. Es aquí on ens hem d'aturar.

El tema d'enguany és una síntesi del camí que ens ha convidat a fer el nostre fundador des del començament:

- Desig de progrés espiritual (el trobada amb el Crist)
- Alimentar-se de la Paraula i de la taula de l'Eucaristia
- Pregar
- Lluitar per l'ascesi indispensable i saludable (sense intimitat amb Déu no podem obrir-nos ni avançar)
- Construir el matrimoni
- Construir l'equip
- Viure apassionadament la vida de cada dia
- Preocupar-se pels altres.- La missió – Apostolat dels laics (és el final de l'evangeli de Mateu quan els envia: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant”, Mt 28, 19)

Però l'entorn sovint ens entristeix i ens fa sentir uns perdedors. Es adequat avui el parlar de cercar a Déu quan en l'entorn ningú en parla ni el cerca?

Encara és vàlid, és vigent, la Bona Nova que Jesús porta a la humanitat?

Exemples: “La religión. Ya nadie pone en duda que en las sociedades avanzadas la religión entra en crisis, se deteriora, la gente abandona.” (José M. Castillo, teólogo)

La davallada de la pràctica religiosa a Catalunya des de 1980 a 2007 ha passat del 33,8 al 18,7% El nombre de celebracions de matrimoni canònic és baix...

La nostra espiritualitat ja no es pot recolzar en una convicció unànime, evident i pública. Tampoc en un ambient religiós generalitzat previ a l'experiència i decisió personal. Vista la manca de suport extern actual, la base de la nostra fe i el coneixement i seguiment de Jesús només és pot trobar en la pròpia experiència de Déu.

4.- Què ens cal fer?

No busquem Déu fora de nosaltres. El que ens cal és aprendre a viure de dins cap enfora. Per tal d'iniciar el procés, convé fer un examen de consciència no en clau moralista, (el que no hem fet bé, allò en què ens hem equivocat...), sinó en clau existencial: Trobar-nos amb Jesús encarnat que ve a salvar-nos, a sortir de les banalitats, a ensenyar-nos la saviesa del viure. El naixement de nou (Jn 3, 1-17.-Jesús i Nicodem...), Jesús i Zaqueu (Lc 19,1-10). Començar a descobrir una felicitat més profunda i que ens dóna una satisfacció incomparable a cap altra. Això és: El trobament de Déu i l'home (aquí hi ha la clau. No és una pràctica, no és un compartiment, és descobrir el goig de viure).

Què cerqueu? Ens cal estar ben desperts per cercar de nou cada dia els motius que ens porten a viure la fe, a ser cristians, a tenir millor cura de mostrar la presència del Senyor entre nosaltres, i a despertar la fe en els nostres equips, entre la família, els fills, els amics, els companys de treball... Sabem que no podem arreglar tantes situacions negatives, però si ens mantenim alerta, si no ens desfem mai de cercar junts, en parella i en l'equip, descobrirem quants esdeveniments reclamen percebre la força de l'amor de Déu, que es fa present a través de la nostra companyia, comprensió i acollida sincera.

Com seguir els camins del Senyor per fer possible el cercar junts sense parar, sense restar tranquils i satisfets amb el que ja hem fet?

5.- Els Equips ens insinuen uns punts d'esforç

Les realitats de l'entorn són poc engrescadores, però ens cal alimentar l'esperança de que tot pot transformar-se:

- Reforçar l'escolta de la Paraula i la participació en l'Eucaristia de forma activa. La Paraula per si sola ja és presència de Déu en mig nostre. La Paraula ens confirma en el que és absolutament necessari. Ens fa veure que les contrarietats, el dolor i fins i tot la mort no ens poden enfonsar.
- La Paraula es fa actual quan és llegida, percebuda, escoltada amb la fe que suscita l'acció de l'Esperit. (Veure Lc 4, 14-21).
- La força de la Paraula se'ns dubte ens condueix a la missió: Jesús a través nostre segueix actuant ara i aquí ens favor "dels pobres, dels captius, dels cecs...." i per això la prioritat dels qui es deixen conduir per l'Esperit és l'alliberament dels pobres, els desvalguts, els malalts. No oblidem que el nostre Salvador "ha fet de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé (Tt 2, 11-14).

Els creients som assedegats de vida. La vida és una experiència de gran bellesa, és quelcom essencial per nosaltres, membres dels equips. És la meva gran riquesa ara i m'acompanyarà per tota l'eternitat.

Les realitats i les necessitats dels temps demanen que els Equips s'obrin no sols a altres parelles, sinó també als que estan sols, potser marginats per alguna qüestió, als joves que ho desitgin. Considero que el grup, la comunitat és una petita església que ha de sortir a l'encontre dels germans (Jn 1, 35-42. "Què busqueu?" "Rabí, on habiteu? -Veni i ho veureu". La vida és una invitació constant: veni i veureu. Jesús sempre ens crida i ens acompanya en les diferents etapes de la nostra vida, perquè continuem creixent sense estancar-nos). L'amor és creatiu i ens suscita nous camins.

Senyor, avui et demanem que ens ajudis a trobar el nostre lloc en la vida, en la família, en el treball i en la comunitat cristiana. Que valorem el nostre rol i la nostra funció, i que siguem cada dia més capaços de ser coherents, de fer unitat de fe i vida! (1Jn 4, 16. "Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut...". La vida cristiana és a la vegada, tocar molt de peus a terra, però amb el cor al cel, és a dir, amb la mirada fixa en Jesús, en les seves actituds i en l'itinerari de la seva vida).

Maria Dolors Amat